Thi så har Gud elsket Verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal, fortabes men have evigt Liv.

HYRDEN

"JEG ER DEN GODE HYRDE." — Joh. 10, 11.

D… tror på ham, bliv… dømt; den som ikke … allerede dømt, fordi h…e har troet på Gud… …rne Søns N…

16de årgang. Winnipeg, Manitoba, Andet Nr. i Januar, 1941 Nr. 26

I Den Almektiges Skygge.

Den som sitter i den høiestes skjul, som bor i den almektiges skygge, han sier til Herren: min tilflukt og min borg. Salm. 91, 1-2.

Slik vilde Gud vi skulde leve med ham.

Det skulde være vor store forret at få leve vort lille liv ved den almektiges føtter, i den høiestes skjul. Midt i vort hjem, midt i vort daglige liv sitter Gud som vor store, gode, pålitelige Far, og ønsker at vi skal leve for hans ansikt og utføre alt vort arbeide under hans faderlige smil og veiledning.

Det liv vi lever er et tungt og indviklet og smertefyldt liv. Den verden vi lever i er uhyggelig ond og utryg og risikabel. Og det verste er, at den aldrig blir anderledes, så lenge der findes synd og syndere i den.

Ikke engang Gud kan forhindre dette.

I syndens, sorgens, lidelsens, og dødens verden findes det bare et sted hvor den skremte og lidende sjel kan få lise og tryghet, og det er i den almektiges skygge. Ikke engang Gud eier andre midler til at hjelpe syndere i en syndig verden. Men til gjengjeld er denne hjelp også tilstrekkelig.

Jeg kan endnu mindes fra min barndom at mors blotte nærvær gav vort barndomsliv dets eiendommelige tryghet. Men i langt dypere mening er dette tilfelde med Guds nærvær. Bare det at være i Guds nærvær gir vor sjel det ly og skjul den behøver mot alle onde og farefulde krefter, som vil tyne den.

Den lune stue hjemme hos mor kunde ikke opheve verdens ondskap utenfor. Men den kunde forhindre den skadelige virkning på os. Der inde kjendte vi os trygge. Og der inde i mors stue fik vi den usynlige rustning som gjorde at vi kunde gå ut i den onde og farlige verden uten at skades.

I den almektiges skygge, i Guds fortrolige nærhet, får vi den tryghet i livet, som hvert menneske trenger for at fries fra den livsredsel og dødsfrykt som ligger kvelende over os alle, selv om ikke altid kommer frem i vort bevidste liv. I sjelens grund ligger den som et sug for brystet og kaster sin skygge ind over hele vort liv.

Men nu er Gud ikke slik at jeg bare behøver at være i hans nærhet, så kommer trygheten over mig. Det beror på at Gud er Gud.

Ved at være i Guds nærhet får vi den riktige indstilling overfor hele tilværelsen. Også overfor den onde, farefulde og smertefulde verden.

Fra den høiestes skjul lærer vi at se ret på alt det som omgir os, både mennesker og djevle, sorger og glæder, medgang og motgang, lidelse og død.

Guds nærhet ophever ikke syndens faktum eller verdens farer eller djevelens ondskap eller sorg og død. Men i Guds nærhet får jeg en hemmelig rustning så jeg kan bevege mig tryg i den onde og farefulde verden.

O. Hallesby.

It is impossible for a man to be happy by putting him into a happy place unless he be first in a happy state.

A river becomes crokked by following the line of least resistance. So does a man.

Tak skje dig, Guds menighet.

Av stiftsprost Gustav Jensen (f. 1845, d. 1922)

TAKK skje dig, Guds menighet!
Som en mor i kjærlighet
viste du mig livets vei
og for Gud opfosrtet mig:
Bar mig først til dåpen hen,
til den store sjelevenn
som av kjød gjør ånd igjen.

Gav så kristenlærdom sund,
som sank ned i hjertets grunn,
mig ved hånd til kirke tok,
åpnet helligdommens bok,
sådde i mig bønnens ord,
gav mig rum ved Herrens bord,
— sådan barnetroen gror.

La, Guds menighet, mig ei
glemme hvad jeg skylder dig!
Skam, om vrak jeg dårlig slår
på min arv fra tusen år!
Men — var enn min morsarv stor,
nu jeg ikke mere tror
for din skyld og på ditt ord.

Selv jeg kjenner nu for visst
verdens Frelser, Jesus Krist;
selv den store synd jeg så,
byrden min som på ham lå;
selv jeg så hans øines glans
under korsets tornekrans,
— da min sjel jeg bandt til hans.

Selv han mig min synd tilgav,
tvettet med sitt blod den av,
blev mig livsens kilde sann
hvor min tørst jeg slukke kan,
lærte mig at Gud er ånd
og i sannhets ledebånd
fører mig ved faderhånd.

Verdens Frelser, Herre, stor,
sign din menighet i nord!
Som et barn den fostre frem
barn på vei til faderhjem!
Men for all ting hjelp enhver
dig i ånd å komme nær,
selv å kjenne hvem du er!

FRA EN TUR TIL CANADA.

S. H. Njå.

(Fortsat.)

Weldon ligger 12 mil ret i øst fra Birch Hills. Den gang vi kom til Weldon var der kun en postoffice ved det navn, og det var en farmer der var postmester. Da jernbanen et par år efter blev bygget igjennem dette strøk blev der ikke utlagt noen by i Weldon, men farmerne ansøkte jernbanekompaniet om de kunde få lov til at lave en sidelinje lang nok for nogle fraktvogne, så de kunde få lesse sin hvete der og ikke behøve at kjøre til Kinistino eller Brancepath. Jo de fik lov, og da sidelinjen var ferdig lagde jernbanekompaniet skinnerne, og der blev en livlig trafik ved denne "siding". Jernbanekompaniet så snart at der var plads for en by her, og der blev bygget depot og elevatorer og forretningsfolk fik det travelt med at bygge huse og byen fik navnet efter postkontoret, nemlig Weldon.

En stor del av de norske der bosatte sig i Weldon kom fra Bridgewater, S. Dak. De hadde tilhørt den forenede kirke og derfor var der ingen vanskelighet hvad kirkesamfund angik. De var alle i slekt, så når vi kom isammen til gudstjenester rundt i husene, var det omtrent som en familiereunion. Imidlertid kom flere og flere til fra forskjellige kanter, så det blev tilslut et blandet settlement.

Der var mange jeg savnet. De var gåt over dødsfloden. Mr. og Mrs. Henry Hanson, Ole Simpson, Mr. og Mrs. L. Haave. Den sidste familie kom til Weldon fra Portland, Oregon, da jeg flyttet fra Canada, så jeg fik ikke arbeide sammen med dem, men Mr. og Mrs. Haave blev de ledende i alt menighetsarbeide der på stedet, og det var nok et stort tap da de blev kaldt bort. De fik sig land og bygget sig et meget vakkert hjem like ved Weldon. Deres barn har skikket sig vel og er flittige arbeidere i Guds rike. To av deres sønner studerer nu ved vor presteskole i Saskatoon og skal bli prester i vort samfund i Canada. Det hadde været en usigelig stor glede for disse foreldre om de hadde fåt opleve den dag, da de fik se to av sine sønner bli indviet til det hellige embede.

Det var staute mænd og kvinder jeg mødte der for 37 år siden. Den ledende mand den gang var Kristian Boe. Vi har omtalt ham før. Han skrev i bladene om disse vakre strøk i Canada, og var den der fik den norske emigrantstrøm til at vende sig denne veien. Han strevet meget for at hjelpe folk til at få sig vakre hem der oppe, men fik liten tak for det. Han er nu borte og hans enke bor i Weldon, hvor vi fik hilse på hende.

Dette er det eldste norske settlement i Saskatchewan. Kristian Boe hadde først tenkt at han skulde gå med pastor Saugstad til Bella Coola i 1894, men i stedet drog han opover til Prince Albert og opga planen at gå til British Columbia. Han hadde med sig sin bror Ole og en anden ved navn Julius Anderson, der er en bror av Karl Meldahl i Beaver Creek menighet av mit kald. Mathias Dahl, der var gift med Boes søster, kom også snart efter, og da jeg kom der op i 1903 hadde disse folk boet der i 7 til 8 år uten at ha nogen prestelig betjening. Det var nok ikke underligt om psator H. C. Holm skrev rørende beretninger i "Luthraneren" sommeren 1903 om den skrigende nød oppe i det høie nord.

I kirken den søndag mødte jeg en del av dem jeg hadde konfirmeret, men der var nesten ingen av de gamle. Flere var døde og en del hadde flyttet ut. John Pederson var nok en av dem der hadde været lengst i dette strøk. Hans hustru døde det første år vi var der ute efter at ha født tvillinger, der også døde. De hentet doktor der bodde ca. 12 mil derfra, men han kunde intet gjøre uten at der blev hentet en doktor til, og det var ca. 50 mil til den nærmeste doktor i Prince Albert. Det tok lenge at kjøre dit med heste og komme tilbake igen, så det blev forsent. Dette var en fryktelig trist begivenhet i nybyggerdagene, og det senket hele settlementet i dyp sorg. Det var en trist dag da vi fulgte hende til graven. Det var ikke så like til at bli sittende igjen med flere barn uten mor. De har dog kommet sig igjen-

Forts. på side 2.

Husandakt.

Hvorledes er det, holdes det andakt i dit hjem? Jeg spør fordi det blir så meget sløifet mange steder. Ikke underlig at kristenlivet både indad og utad ofte blir så dårlig. Husandakten har en overmåte vital betydning. Den virker først meget godt på dit eget åndsliv. Du blir varsom i din tale og din vandel blandt husets folk. Dernest setter den dype, gode spor og varige, hellige minder hos din hustand. Samle daglig alle i dit hus til andakt. Du har plikt på dig til det. Her gjelder ingen som helst slags undskyldning. Al undlatelse på dette område er forsømmelsesynd. Synd mot Gud, dig selv, dine barn og din neste. Tenk om det kunde høres salmesang fra dit hjem hver morgen. Det vilde være et mektig vidnesbyrd for din nabo. Tiden på dagen for andakten kan bli forskjellig for de forskjellige hjem. Arbeidstiden er så forskjellig. Nogle begynder kl. 8 og nogle før eller senere. Men en tid på dagen må man nytte til andakt. Den bedste tid er morgenen. Vi må vepne os med hellige tanker før vi går ut til dagens mange gjøremål og fristelser. At begynde ret har så uendelig stor betydning. Det er heller intet Satan er så redd for som husandakt. Derfor setter han alt ind på at forstyrre den. Vi som har levet en tid i samfundet med Gud har nok bitre erfaringer på det. Hvor får vi det ikke travelt når vi skal lese i bibelen og be. Da er det tusener av ting som skal gøres. Alts åen av de første fristelser som møter os om morgenen er undlatelse av morgenbøn og lesning av ordet. La os bryte tvert over. "Først Guds rike". Matt. 6, 33. Gud sørger for tid til alt det andre. Det fortelles at John Wesleys kone brukte en time daglig til bøn endda hun hadde 19 barn. Hun hadde ikke tid til at be, menneskelig set, men hun tok tid til det.

Ta tid til at bede før døgnlivtes støv
sig legger på sindet og ånden blir sløv!
Søk årle Guds åsyn! og du skal gå ut
så glad til dit virke, velsignet av Gud.

Leg nu ikke bort denne lille påmindelse om husandakt uten at gjøre noget med dine forsømmelser. Du er enig i at andakt er nødvendig. La det så bli i dit hjem. Utset ikke med det til imorgen, men begynd idag. La det bli et princip som aldrig brytes herefter. Vær dit forset tro!

Edgar Nielsen.

Hvad er himmelen?

Kjærlighet uten lidenskap, for vi skal "bli ham lik".

Tjeneste uten trethe,t for "hans tjenere skal tjene ham".

Hellige uten ufuldkommenhet, for "hans navn skal være på vore pander."

Velsignet uten forbandelse, for "ingen forbandelse skal være mere."

Liv uten død, for "døden skal ikke være mere."

Glede uten sorg, for alle tårer skal "avtørres".

Lys uten mørke, for "nat skal ikke være der."

Hellighet uten lidelse, for "heller ingen pine" skal være mere.

Tilfredsstillelse uten mangel, for "hunger og tørst" skal ophøre.

Skjønhet uten lyte, for vi skal være uten "flek eller rynke."

Selskap uten skilsmisse, for vi skal "altid være med Herren."

— "V. fra B."

HYRDEN
Organ of The Norwegian Lutheran Church of Canada.
Rev. C. S. Lystig, Editor,
10923—94th Street, Edmonton, Alta.

Published semi-monthly. Subscription price: One copy, one year 50 Cents.

All communications that concern the editorial department, and news items, should be sent to the Editor.

All money for the paper, and change of address, kindly send to
Mr. Josef B. Haave,
Phone 98 704
Luther Seminary, Saskatoon, Sask.

Entered as second class matter at the Post Office at Winnipeg, Manitoba.

Printed by
THE DAHL CO., LIMITED
Winnipeg, Man.

LITT SJELESORG.

Hr. redaktør!

Sidste juledag sat jeg i kirken og lyttet opmerksomt til juleprekenen. Emnet var: "Fred på jorden". Jeg sat med et inderligt begjær efter fred med Gud. Jeg ønsket at predikanten måtte fortelle smipelt og liketil hvorledes jeg kunde få fred. Og ganske riktigt. Han spurte: hvorledes kan en sel få fred med Gud? Han ga også svar: "Du skal være ærlig mot Gud, ærlig mot dine medmennesker og ærlig mot dig selv, og du skal få fred." På engelsk lød det slik: "Be honest to God, honest to your fellow man, and honest to yourself, and you will get peace with God."

Jeg sat der like klok. Jeg gik hjem i et enda større mørke end jeg kom til kirken. Jeg må spørre om dette er veien til fred med Gud, og hvis at dette er veien, hvad menes det da at være ærlig mot Gud og mennesker og mot sig selv?

*

Kjære ven!

Det er gledeligt at høre, at der er sjele der sidder med et inderligt begjær i sit hjerte efter fred under Guds ords forkyndelse i vore menigheter. Det vilde være gledeligt hvis det var almindeligt, men desværre er der mange som slet ikke tenker på at få noe. De er der av vane. De sidder og lytter og forsøker at følge med, men så blir det ikke stort mere.

Spørsmålet er nu, om det var et ret svar du fik på det spørsmål: hvorledes du kan få fred med Gud. Jeg vil si, at svaret var nok ret, men det var ikke klart. Predikanten skulde ha forklaret hvad det mentes at være ærlig mot Gud, sine medmennesker og sig selv.

For det første: hvad er det at være ærlig mot Gud?

David sier i den 32te salme: Salig er den i hvis sjel der ikke er svig. Det ordet svig betyder det samme som at være ærlig. David forteller i denne salme at det var en tid da han ikke var ærlig mot Gud og da skjulte han sin synd. Han forteller også hvor ondt han hadde det i den tid: Dag og nat lå din hånd tungt på mig. Det er slik et menneske har det når det er uærligt mot Gud eller når der er svik i sjelen.

I samme salme, vers 5, sier David: Jeg bekjendte min synd for dig og skjulte ikke min skyld. Jeg sa: Jeg vil bekjende mine misgjerninger for Herren. Og du tok bort min syndeskyld. Her ser vi altså hvorledes en sjel kan få fred ved at være ærlig mot Gud. Det går ad syndsbekjendelsens vei. Det var slik David fik fred. Det var slik tolderen fik fred og det var også den vei røveren på korset gik da han sa: Vi lider hvad vi har fortjent. Han var ærlig i sin syndsbekjendelse.

Alle disse fik fred med Gud. Det er den samme vei vi må gå idag. Gud forlanger ikke at vi skal lide straffen for vor synd, ti den var lagt på Jesus, men han forlanger syndsbekjendelse. Når du lengter efter fred med Gud, da gå med dit fredløse hjerte til ham og bekjend alt. Bekjend først de synder der smerter dig mest, men bekjend at du har syndet i tanker, ord og gjerninger. Når du gjør dette, da er du ærlig mot Gud og han gir dig svar i 1. Joh. 1, 9: Dersom vi bekjender vore synder er han trofast og retferdig, så han forlader os synderne og renser os fra al uretferdighet. Alt er tilgit hos Gud, så snart at du har bekjendt for ham din synd. Du har fred med Gud, enten du føler det eller ikke. Gud vil gi dig den merkbare følelse i sin tid.

Det neste der var nevnt var at være ærlig mot sine medmennesker.

Det kunde betyde at vi aldrig feilet mot noen, men så langt kan vi aldrig nå. Det betyder simpelthen at hvis vi har syndet mot noen at vi tilstår det for denne, person, om vi har anledning til det. Der er mange som går og bærer på slike synder. Det kan være et bedrag eller det kan være en løgn, men de vil ikke tilstå det. De kan nok bekjende det for Gud, men de vil ikke være ærlig mot den som det gjelder, og så står denne synd og stenger veien til fred med Gud. Dersom man skal veilede en sjel til fred, da er det nødvendigt at nevne også denne side av saken.

Det tredie var at være ærlig mot dig selv.

Vi har så let for at være uærlige mot os selv. Vi vil undskylde og skjule vore synder. Det var det som vore første foreldre holdt på med da de skjulte sig. De var uærlige mot sig selv. Det var slik David forsøkte at komme bort fra sin synd. Han sa til sig selv: Sverdet fortærer her og der. Det skulde skjule al hans synd. I denne tid var han uærlig mot sig selv. Det er ikke muligt at få fred med Gud så lenge man forsøker på at finde undskyldninger.

Den ærlighet der var tale om i juleprekenen består i at erkjende for sig selv at man har syndet og dernest at bekjende sin synd først og fremst mot Gud, men i mange tilfelder er det også nødvendig at bekjende for et menneske, helst mot den man har syndet, men det er også godt at bekjende enkelte synder for sin sjelesørger eller en anden man har tillid til.

I mange tilfelder er det meget vanskeligt at gå denne vei, og derfor er det at så mange velger at bære på sine synder gjennem livet. De kan kjende Guds kald og lengte efter fred, men de vil ikke gå syndsbekjendelsens vei. De vil ikke være ærlige hverken mot sig selv, sine medmennesker eller Gud. Følgen blir et ulykkeligt liv og om der ikke blir noen foraandring vil disse synder pine et menneske i al evighet.

Må Gud lede dig til at gå denne syndsbekjendelsens vei, og du skal få fred.

Northwood-Emissæren

HYRDEN ORDER BLANK

(Clip out and mail to Mr. Josef B. Håve, Luther Seminary, Saskatoon, Sask.)

Date ....

Dear Mr. Haave:-

Enclosed please find $............... in payment of my own (new, old) subscription for .... years.

....
(Name)

....
(Address)

The above stated amount also covers a gift subscription for .... years to:

M ....
(Name)

....
(Address)

P.S.—We shall be pleased to send, at no extra cost to you, a neat greeting card to the beneficiary of your gift subscription, stating who is responsible for the present. If you wish us to do so, check here................

FRA EN TUR TIL CANADA

(Forts. fra side 1.)

nem til denne dag. Vi hadde et par av hans gutter en tid og holdt dem på skole, og Pederson stanset selv hos os en vinter medens vi bodde i Weldon.

Julius Anderson måtte jeg opsøke på farmen, da han er en av dem der helst holder sig hjemme, og Ole Boe fandt jeg i den gamle homesteadhytten. Han er nu vel over de 80 og har altid været ungkar. Hytten hans er den samme som den var for 37 år siden. Han koker og steller som i gamle dage. Hans hytte ligger på det høieste punkt midt inde i en veldig stor aker. Han renter ut og har ikke et levende dyr på farmen uten at det skulde være hund og kat. Da vi kjørte op til ham, uten at vi så nogen vei, stod han utenfor strak som en ungdom på de 20.

Der var en til jeg måtte opsøke, da jeg hørte at han endnu var blandt de levendes tal. Det var Carl Larson. Han hadde en loghytte i gamle dage med torvtag. Han bodde nokså centralt så jeg kom til at stoppe meget der. Hadde gudstjenester og leste med konfirmanterne i hans hus. Det var utmerket når det var tørveir, men når det var regndage, da trengte vi at sitte med en paraply over hodet for ikke at bli våte. Jeg kom der en morgen efter en regnnat. Det var vådt over alle gulv og sengene hadde de forsøkt at beskytte på bedste måte. Den eneste plads hvor der hadde været nogenlunde tørt var under komfyren, og en av gutterne hadde krøget sig sammen rundt denne ovn, og han var den som hadde hat det bedst gjennem natten, fortale de mig.

Da vi hadde fåt organiseret Norden menighet den første vinter vi var der kom spørsmålet op, om de kunde betale noen presteløn, men de var alle enig i at det kunde ikke la sig gjøre. Skulde de ha prest, så fik nok samfundet betale. Imidlertid var der en som hittet på at de muligens kunde gi noe "in natura". Carl Larson tilbød sig at gi en sort sau han hadde. De andre fulgte efter med nogle pund smør, kjøt og flesk samt havre for hestene, og et par ga en sek mel hver. Jeg husker bedst sauen, ti den blev som et barn rundt huset. Om natten måtte vi ha den indestengt ti ellers vilde ulvene ta den. For at den skulde få selskap kjøpte jeg et par sauer til, og det gik bra. Men en dag var der kun de to som kom op til huset, og jeg måtte avsted for at se hvor der var blit avden tredje. Jo, der nede et stykke fra huset lå den nok så pen og stille. Jeg gik bort for at reise den op, men det var bare skindet der var igjen. Den stygge ulven hadde fåt sig en god ret og jeg sat igjen med skindet. Det var nok ikke for intet at den sat og hylte rundt husene om natten. Den vilde at vi skulde opvarte den med sauekjøt, men det blev nu første og sidste gangen at der vanket slike retter rundt på prestegården.

Dette får vel bli nok for denne gangen og neste gang skal vi over til Lake Park kirken, hvor vi hadde gudstjeneste søndagen efter.

(Fortsettes.)

UTSAT TIL DET BLEV FORSENT.

Av Didrik Andersen.

"Men mens de gik bort for at kjøpe, kom brudgommen, og de som var rede gik ind med ham til bryllupet og døren blev lukket. Tilsidst kom ogsl de andre jomfruer og sa: Herre! Herre! Luk op for os! Men han svarte og sa: Jeg kjender eder ikke." —Math. 25, 10—11.

Alle ti jomfruer ønsket at bli frelst. De var gåt ut for at møte brudgommen. Men de fem forsømte at skaffe sig olje. De tenkte nok at de skulde skaffe sig olje, men de utsatte det den ene gang efter den andre, og så blev det forsent.

Dette er sikkert en av de største farer også for vort norske folk. De fleste kjender Guds ord og Guds vei til frelse. De går også med et indre svak thåp om at de skal bli frelst en gang. De vet også at skal de nå himmelen, må de opleve et personlig gjennembrud. Men de utsetter det. Ikke idag. Ikke denne gang. Det er det svar Gud får av mange når han kalder dem ved sit ord, ved sin Ånd og ved sine vidner. De vil vende om, de vil bli frelst, men ikke nu. Og så utsetter man det viktigste av alt gang på gang. De er ikke motstandere av kristendommen, de går til kirke og bedehus, og i sit hjerte erkjender de at det var bedst at være en personlig kristen. Men så går dage, måneder og år, og det viktigste av alt for et menneske her i nådetiden — et opgjør med Gud, blir forsømt, gang på gang utsat.

Så en dag kommer Gud igjen. Han taler anderledes end før: — I denne nat kreves din sjel av dig. Da nytter det ikke at si: — Jeg kan ikke dø nu, jeg er ikke beredt. Da er det forsent til at kjøpe sig olje. Døren er lukket.

En familie i en av vore småbyer var blit uenig om noget, egentlig var grunden til tretten en bagatel. Men det ene ord tok det andet, og så gik manden i harme med hårde ord til sin unge kone. Der var ikke gåt mange timer før han angret. Han vilde be om tilgivelse og gjøre op med hende der hjemme så snart han var ferdig med dagens arbeide. Men da han kom hjem var der ingen hjemme. En nabo sa ham at hun var sendt til sykehuset. I telefonen fik han det korte, men tunge svar: Hun er død — ulykkestilfelde.

Det blev bitter selvbebreidelse og anger — men forsent.

Gud sier: "Nu er den behagelige tid, nu er frelsens dag." "Idag om du hører hans røst da forherd ikke dit hjerte."

RELIGIOUS OR CHRISTIAN?

"Ye are the salt of the earth: but if the salt have lost its savor, wherewith shall it be salted? it is thenceforth good for nothing, but to be cast out and trodden under foot of men." Matt. 5:13.

According to the Lord, the remedy for corrupt mankind is the active presence of His disciples. Practical Christianity, as exemplified in the daily life of professing Christ-followers, is the antidote to the festering corruption of humanity. But if that Christianity on which the health of the world depends loses its savor, what then? It shall be "cast out and trodden under foot of men."

It is cause for genuine alarm that Christianity to such a large extent has become something associated with security and social pleasantry. Where the first Christians bravely faced dishonor and persecution for the sake of leaving a clear-cut testimony, WE are ever alert to please men. A person thus motivated may be tolerated any place, while feeling truly at home no place. He is become savorless salt, "good for nothing."

This brutal age of total wars is in desperate need of crusaders for Christ, charged with the spirit of martyrs. Their victory is assured. They climb the steep ascent of heaven "through peril, toil, and pain." Nations may renounce Christianity, even the church as we know it organizationally may disapapear, but the kingdom of Christ will still remain. The power of men and devils combined shall not prevail against it. Hence the ringing challenge to live Christ now! Are you a Christian, or merely religious?

A Christian is not merely a hero of achievement, religiousness, or saintly character. A Christian is a sinner saved by grace. A Christian is a person whose sins through repentance and faith have been washed away, not by the perfumed soap of self-improvement, but by the shed blood of the Lamb of God. My help must come, not from myself, but from the opposite side, from the very altar of God wheer the Only-begotten declared, "It is finished!"

—L.

For God so loved the world, that he gave his only begotten Son, that whosoever believeth on him should not perish, but have eternal life

The SHEPHERD

I AM THE GOOD SHEPHERD. John 10, 11.

He that believeth on him is not judged; he that believeth not hath been judged already, because he hath not believed on the name of the only begotten Son of God.

Winnipeg, Manitoba, Second No. in January, 1941

FIVE REASONS WHY I AM GLAD TO PAY MY CENTENNIAL PLEDGE.

Philip S. Dybvig.

Like a hundred thousand others, my interest in the Centennial and my desire to be along when the appeal was first presented, went far beyond my ability to pay in cash. There were those who had money in the bank, but not so in my case. Consequently I was glad to make a pledge, because only in that way would it be possible for me to give an amount commensurate with the occasion.

That was several years ago. Now I find that my **interest in the Centennial** has not fallen off, and although it is easier to make a pledge than to pay it, I am glad to continue paying what I promised. When asked to write a word to encourage continued interest in the Centennial it seemed to me that there are five good reasons why I am glad to pay my Centennial pledge.

1. I am thankful to God, and want this to be a specail thankoffering. While thankfulness for the Christian church is expressed from time to time thrugh our regular support of the work of the church, this happens to be a time when a special spirit of thankfulness wells up in the heart. Nothing less than a special thankoffering can adequately express this thanks. As we approach the one hundredth anniversary of the work of our church on American soil we think of heroic faith and sacrifice by those who builded before our generation came on the scene; we think of blessings from God upon these men and their work; we think of blessings from Him that have come to grandparents, and parents, neighbors and friends, ass well as upon our own lives and families; we think of the contribution of our church together with like contribution of other Chrisitan churches to our national life, making America more Christian; — and the thought of it all does cause us to thank God in a real way.

Moreover, when we think of the freedom we still enjoy. — freedom to worship God as we choose — we realize that no longer can we simply take this freedom for granted. We at least want to thank God for it!

2. I want to be along in paying off the debt of our church. While this is not my personal debt, yet as a member of the church I share the responsibility for it. Nor is paying debts the most popular sport of our day. In fact many people evade their debts, and alibi their way along by saying that times are hard. But no Christian can evade or alibi. He knows that the only honest thing to do is to pay debts. Then too, we should remember that our debt represents money used in carrying on the program of the church; it represents an investment with God.

In days of old, Athenian boys took an oath, promising to "transmit my fatherland, not only not less, but greater and better, than it was transmitted to me." In our church we are now interested in bringing the first one hundred years of our work in this land to a debt-free conclusion, leaving the church "not only not less, but greater and better than it was "transmitted" to us. We want to open the second century of our work here unhindered and unhamperde by an unnecessary handicap. Indications are that the church of the future will have hindrances enough without an inherited debt.

3. I want to be along building a library at the Seminary. Besides giving our regular support for operating expense, our generation has done nothing for the Seminary. It stands the way we received it from previous generations. All we have done is to criticise. We have criticized its curriculum, its spirit, and its professors. We have charged it with being cloistered, medieval, and out of touch with real life. What is more, our criticisms have not been positive and constructive, but negative and destructive.

Now comes an opportunity to help in a positive way — and this opportunity is more than welcome. The library is needed. It will raise the standards of instruction and work. Surely, it will bring blessings to the entire church.

4. I want to have a part in providing more adequate support for pastors and widows who have served in the past. In fact it would seem like mockery to engage in a lot of centennial oratory, praising men and women of the past, if we do not first se to it that those who have served their day and who are still with us can live without material want. No fitting centennial offering **could be** given without this provision.

5. I believe this is a fine way to put faith into action. Glad giving to the Lord's work is definitely commended in the Scriptures as one way of showing our faith and love. No amount of pious talk can take its place. God scorns the practice of merely talking about our faith, without actually carrying it out in practice. "Why call ye me Lord, Lord, and do not the things which I say?" (Luke 6:46). The Centennial Appeal and Faith in Action are intertwined to such an extent that interest in one should go hand in hand with interest in he other. The Lord through His church has a way of converting my material gifts into eternal values for the saving of souls, the feeding of the poor, and the visiting of the sick and imprisoned.

Truly, this is a good way to put faith into aciton. It takes faith in men in the church, that they will administer the funds wisely; it takes faith in those who receive spiritual benefits through our gifts — faith that they will by the grace of God respond to the Gospel and believe; it requries faith in God Himself and the work of His church. Moreover, His program of saving souls through it takes faith to make a pledge in the first place, — faith in the future and its possibility for continued earning. Yes, I am happy to put my faith into action by paying this Centennial pledge.

INTERNATIONAL CONVENTION OF THE YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE.

A year ago the International Board of the Young People's Luther League accepted unanimously the very gracious invitation extended by our Canadian Leaguers to hold its 1941 Biennial Convention at Moose Jaw, Canada. The only condition made was that national and international conditions should be such at the time of the convention that it could be expected that our arrangementts for this important meeting might be crowned with success.

Since then war conditions have been intensified and emergency situations both for Canada and the United States have become even more acute. There is no present prospect of any other conditions prevailing by the time our final plans for the convention would have to be made.

In view of these and of several other difficulties resulting from our disturbed world siutations, the International Board at its recent annual meeting decided that for the good of our common cause it would be better that we postponed till 1945 any plans for our International Convention to be held in Canada. We cannot come to Canada in 1943 as that is our Centennial year and our American Lutheran Conference joint Youth Conference year. By 1945 we may hope, too, that world situations may be normal again. We want our Canadian convention, when it is held, to be a most successful one. That would hardly be the case should we now decide to go through with our plans of a year ago for the 1941 convention.

So, for our next convention, we decided to do the next best thing, namely to plan the convention for an American City near enough to the Canadian border to make possible a good attendance on the part of our Canadian Leaguers without causing them too much inconvenience. The 1941 convention will, therefore, be held at Billings, Montana, U.S.A., and we hope that a large number of Canadian Leaguers will be able to attend.

We hope, too, that there will be a sympathetic understanding and appreciation of our difficulties on the part of our Canadian Leaguers. We have no intentions of cancelling our plans for a Canadian Convention or of depriving our Canadian Leaguers of the priviledge of entertaining the International Y.P.L.L. Convention in Canada. Rather have we decided to postpone the holding of our convention in Canada until such time when Canada can entertain us as she would like to do and we be able to bring with us the blessings of a real International Convention.

May God speed the day when this can be done.

For the Young People's
Luther League
N. M. Ylvisaker

CAMROSE LUTHERAN COLLEGE.

C. S. G. Motto.

"If we live by the Spirit, by the Spirit let us also walk." Gal. 5:25.

The Christian Service Group was organized at the beginning of the school year. The following officers were elected: Carol Gilbertson, sec'y-treas.; Marie Nelson, vice-pres.; and Otto Johnson, pres. The C.S.G. is orgaanized by Christian students of our school, who are interested in the salvation of souls and in the building of Christian characters. In former years it has been a tradition that the C.S.G. meet every Thursday after class hours. This is carried out at the present time as well. All students are encouraged to attend these meetings, at which time a short devotional topic is given, as well as music and singing. At present the group consists of twenty-six members. We use the every member plan in preparing the programs, and find it to work very satisfactorily.

Pray with us and for us, that souls may come to the knowledge of Christ as their Savior and Redeemer. It is our desire that we "Remember our Creator in the days of our youth". We are here preparing ourselves for what we will be in the years to come. We realize our privilege in having as instructors Christian men and women who labour so faithfully for our benefit. The success of the Christian Service Group is largely due to the efforts of Mr. E. M. Bergh who is our faculty adviser.

Otto Johnson.

FROM PRINCE ALBERT, SASK.

During the Christmas season, services were held in the Prince Albert Parish by student pastor Joseph Haave. New Year watch services were also held in Spruce Home and Prince Albert.

Rev. J. T. Dahle, formerly of Watrous, Sask., has now taken up his duties in the local parish.

Clara Haugen.

SUNDAY SCHOOL TEACHER'S CONVENTION — PRINCE ALBERT CIRCUIT.

Proverbs 22:6 was the theme of a two-days' convention held at Weldon, Pastor Tandberg's charge, December 29th and 30th. In the opening sermon Sunday morning Pastor Lerseth emphasized that teaching the children was commanded by God in Matt. 28: 18—19. Pastor Stolee of Fairy Glen spoke Sunday afternoon on Christian education in the home. Peter Frostad, of Outlook, visiting his parents in Weldon, attended every session and spoke briefly several times. The Sunday meeting was given to hymn singing, prayer, and testimony and Bible verse quotation connected with each part of the Catechism.

Monday Morning's session was given to a discussion of Sunday School management led by Pastor Lerseth and concluded in the afternoon session with a general discussion of ideals and methods. Students Erik and Josef Haave contributed briefly to the discussion. Miss Dagmar Kvalnes outlined methods of conducting the half hour of religion allowed in the public school.

The Weldon Lutheran Choir directed by Mrs. Asals, addead beautiful selections to many of the sessions. The Junior Sunday School Choir sang numbers in both English and Norwegian. Closing the Monday afternoon session the five Haave brothers, Einar, Ole, Carl, Erik and Josef sang "How Gladly I my Place Hve Taken Among the Flock of God's Elect".

The general feeling of those who attended this convention was that the Christian education committee of the Circuit should plain for other such institutes, and a recommendation was made to the Bible Camp committee to have a course in Sunday School work at Christopher Lake Bible Camp this summer. In all 31 teachers registered, coming from Chelan, Crooked River, Eldersly, South Star, Bagley, Birch Hills, Saron, Prince Albert, and Spruce Home.

It was interesting to see the many young people from distant places and yet all acquainted with each other and the Lord — a direct result of Bible Camp in the Circuit. The convention chairman was Carl Haave, the local Sunday School Superintendent.

Slutter mine bønner, så lukker sig mit troes øie.

Den levende, frelsende tro viser sig deri, at vi påkalder Herrens navn. Er vi av dem som påkalder Herrens navn for at bli frelst, da har vi den levende, frelsende tro, selv om den kanske er svak, og da skal vi bli frelst. "Ti hver den som påkalder Herrens navn skal vorde frelst." Frå ord har været til slik hjelp for frelsessøkende som dette. Det er så enkelt, det er så bestemt, og der er så omfattende. Godt er det at dette centrale sted står tre steder i bibelen nemlig i Joel 3, 5, Ap. gj. 2, 21 og i Rom. 10, 13.

WOMEN'S MISSIONARY FEDERATION

Mrs. George Hendrickson, Editor — Tofield, Alta.

THE DOOR OF OPPORTUNITY

(Talk given by Mrs. Haldor Hodne over Radio Station WCAL on October 17th, 1940.)

Shall we pray: "Lord! Crucified, give me a heart like Thine, teach me to love the dying souls around, oh, keep my heart in closest touch with Thee: to bring the lost to Thee. Amen."

"Behold, I have set before Thee an open door." Rev. 3:8.

The Bible is like a great Art Gallery having sixty-six rooms, and every room has one or more doors. A door is very important, because it suggests the place of entrance.

In this room, "REVELATION," we come to a door standing open, inviting us to enter. Shall we go in? Or shall we stay out?

Many of us waste time waiting for a doctor to open, waiting for an opportunity.

Oftentimes the Bible presents to us an open door of service, and perhaps even when we are asked to enter, we hesitate to undertake certain branches of Christian work; we often give the excuse, "Oh, I cannot do it," or "I am not qualified." We can find a thousand alibis.

When Moses was questioning his sufficiency to take up the work which was thrust upon him; he learned that even a rod cast down before God, became endowed with new powers. Why should not we be as a rod in the hands of Christ? Without Him we can be only broken reeds, but in and with Him we become pillars. Paul says, "I can do all things through Christ which strengthened me."

If we want to become well-equipped Christian workers, we must mediate upon the Word of God. And as we study our Bibles, we are impressed by the demands it makes upon our life. Let us consider four open doors of opportunities.

"Behold, I have set before thee an open door."

First: The open door of prayer.

In these days when prayer is becoming a lost art, and in many cases a lost practice, it is encouraging to read incidents in the Bible where prevailing prayer brought answers from God.

For instance: Jacob and the angel of the Lord. (Gen. 32).

Elijah praying for rain. Peter in prison. (Acts 12).

The all-night prayer of Jesus.

It is a notable fact that seasons of prolonged prayers often resulted in saving of loved ones, in sending of rain, in the turning of the tide of war, (Chron. 32) and many other things.

And yet today, people are reluctant to resort to prayer. May the Lord guide and stir us to prevailing prayers. Our prayers are always a result of Jesus knocking at our heart's door. "Behold, I stand at the door and knock, if any man hear my voice and open the door, I will come in."

The prayer of the individual is valuable and in no wise to be discounted, but the Lord speaks in the highest possible terms of the value of united prayer. "Where two and three are gathered together in My Name." (Matt. 18:19) "Pray ye for and with one another."

It appears that there is always a great need for faithful laborers in the Lord's vineyard. Jesus was concerned that souls should be saved. When He saw the multitudes, "He was moved with compassion," and He said to His disciples, "Lift up your eyes and look on the fields, for they are white unto harvest." (John 4:35) "Pray ye therefore the Lord o fthe harvest to send forth more laborers." (Matt. 9:38).

Our opportunity and responsibility is to pray for more laborers. The door of prayer must always be kept open, "I have remembered thee in my prayers day and night." (2 Tim. 1:3).

"The weary ones had rest, the sad
had joy
That day, and wondered, "How."
A ploughman singing at his work
had
Prayed, "Lord, help them now."

Away in foreign lands they
wondered how
Their simple words had power.
At home, the Christians, two and
three had met
To pray an hour.

wond'ring "how"
Yes, we are always wond'ring,
Because we did not see
Someone, unknown perhaps, and far
away,
On bended knee." F. M. N.

Second: The Door of Faith.

Without Faith there can be no prayer.

FAITH in God makes all things POSSIBLE, HOPE in God makes all things ENDURABLE, LOVE to God makes all things ENJOYABLE."

Faith is walking with God and finding peace. It is stepping out on the sea and resting on the Rock.

"Without Faith we cannot be saved." (Eph. 2:8)

"Without Faith it is impossible to please God." (Heb. 11:8)

These times of crisis are times for prayer and faith. Troubles should light the altar fires anew. We must not treat lightly the Word of God which may be applied to us today. We need to be aroused and have Faith in God. Like David of old, may our faith be unwavering. "What time I am afraid I will put my trust in Thee." (Ps. 56:3). "In nothing be anxious."

Have you ever watched the little birds on a summer evening? How the little bird preaches faith and trust to us all. It flutters around in the branches, finds a comfortable place, tucks its little head underneath its wing, and goes to sleep, leaving God to care for it.

How about our faith? Do we trust in God? "Lord increase my faith."

Third: The Door of Influence.

Because we are Christians, we have social responsibilities. Not only can we witness to our fellow men near by, but by prayer and giving, we may also share in the witnessing to those in other parts of the world.

Charles Dickens once wrote, "No one is useless, in this world who lightens the burdens of some one else." It is God's will that we scatter sunshine continually.

A rich privilege comes to us woman, in our homes, in our church, and in our State. How wonderful are God's dealings with us, His children, how great His compassion, how tender His love, how patient His waiting for us to follow in His footsteps.

A busy housewife received a tract with the following lines, "Lord, lay some soul upon my heart, and love that soul through me and may I nobly do my part to win that soul to thee." At the washboard on Monday morning she made this verse her prayer. Immediately an answer came, The Inner Voice said, "Yes, my child, I shall lay some soul upon your heart, the soul of that man who is painting your neighbors house." She answered, "But Lord, I cannot leave my work to speak of You to that man, besides I do not know him. "You might sing," replied the Voice. Thus at the tubs and clothesline, the busy mother lifted the joyous song, "What a Friend We Have in Jesus."

Continued Next Issue)

YOUNG PEOPLE'S LUTHER LEAGUE

Editor, Rev. G. O. Evenson, Outlook, Sask.

"As the Father hath loved me, so have I loved you; abide ye in my love." (John 15:9)

How much does God the Father love His only begotten Son Jesus Christ? So much that He is equal with Him. So much that He has given the Son all power and authority. So much that He created the world through Him and for Him. He loved Him with pure divine love, to an extent unfathomed by our earthly minds.

How much does the Son love us? He affirms that He loves us to the same extent that the Father has loved Him. His giving of Himself for His enemies, who are unworthy of the least love and mercy, is the revelation of "Love divine, all love excelling."

That love is offered to us today. Many spurn it. Many who profess to accept it live as though it meant nothing to them. But there are some who abide in it. Day by day they turn to Him who is the Savior of sinners, acknowledging their sins and sinfulness, and humbly accepting His gracious pardon. They are abiding in His love.

* * *

Spruce Home Luther League Progressing

Truly the Lord has blessed our League during the last year! The membership of our League has increased by 7 with the present total membership being 28. Our P. T. M. secretary reported an increase in the number of members of the Pocket Testament movement from 14 to 24.

During the past year we have had the privilege of holding 22 gatherings. Some of these gatherings were held in neighboring districts or held jointly with the Prince Albert League. In all these meetings Christian fellowship was shared by all. We have also had two opportunities to send the message over the air, through radio station CKBI.

During the Christopher Bible Camp, which was held from June 28 to July 9, our League had the privilege to sponsor a refreshment booth. The proceeds from this booth were turned over to the Bible Camp treasury.

At this year's annual meeting our League adopted the Every Member plan. This is a wonderful plan for assisting the League in its work.

Thus our League has been a blessing for all of us and it is our prayer that by the grace of God it may continue to be a blessing.

—Teddy Johnson, reporter.

* * *

Our Bible Schools Again

At this writing (January 13) there are 47 students in attendance at the Saskatchewan Lutheran Bible Institute. Of these, 24 are men and 23 women. A number of other young people are yet expected.

Since little material for this department has come in recently, the editor makes bold to use part of the space to plead again the cause of our Bible Schools, namely, the Canadian Lutheran Bible Institute at Camrose and the Saskatchewan Lutheran Bible Institute at Outlook. That there is a definite need for them the facts abundantly attest. If for no other reason than the desire for a thorough study of God's Word evidenced by the number of young people who attend, they fill a necessary place in the life of our Church. Only the spiritually short-sighted will say that there is no blessing in the study of God's Book of life, eternal life.

But our Bible Schools are needed for the welfare of our congregations. Each year that passes makes more evident that the Kingdom of God cannot be built up by means of far-flung parishes, some congregations of which see the pastor once every three or four weeks — if the spiritual work is at a standstill between his visits.

Honestly now, brother pastors, is not the work in many of the congregations in the above situation going backwards? Yes, in some of them many families, even a majority of the families, have moved away during the drouht years. But this is not the case with all these congregations. There are just as many people in the community, but the number in the congregation has gone down. Members are drifting away; others are becoming more and more indifferent spiritually.

Such it should not be. The body of Christ is to be built up. The lost are to be brought in. The saints are to be edified. Tragic it is when not only are none of the openly unbelieving brought to repentance and faith, but also when those who outwardly at least have professed Christ drift away into coldness and worldliness.

How is the body of Christ to be built up? In Ephesians 4 we read that Christ gave gifts to the Church. These gifts are then defined as various types of workers. The need today is for more workers in the Church, both pastors and lay. But lay workers to be of real value in the work of the Church must be more than babes in Christ. They must have grown in grace and knowledge if they are to be good instruments in the hands of the Holy Spirit.

Our Bible Schools seek to send out young people who know well their Bibles and the Savior it reveals. Won't you pray for the work of your schools? Won't you support them generously with your gifts?

And one more thing. See to it that you make use of these young people. To our congregations and pastors in Saskatchewan goes the request that you begin asking soon for Vacation Bible School Teachers. Pastors, at S. L. B. I. are a few young men who are mature enough to be given heavy responsibilities in your parishes this summer. Let them learn from experience, for their own blessing and the blessing of others.

NEW YEAR

Once again upon the threshold
Of another year we stand,
And with mingled feelings ponder
Vistas of an unknown land,
That before us lies uncharted,
At whose hidden depths we pale,
Even as we long impatient,
Yonder 'luring heights to scale.

Looking back we fain would linger
'Mid the scenes of yesterday,
But Time's unrelenting finger
Beckons to us — points the way.
Ever onward we must journey,
If we'd reach the distant goal,
Faltering footsteps, backward
glances,
Of our progress take their toll.

But our footsteps need not falter,
though we travel paths unknown,
We are never without guidance,
Never are we quite alone.
He who willed that we should serve
Him,
He who sent us on life's way,
Also gave to us the promise,
"I will be with you alway."

With His Word our faith sustaining,
We may welcome the New Year,
Whether depths or heights confront
us,
Knowing Him we know no fear.
Grateful for the past year's blessings
Let us humbly Him implore,
That He make us truly worthy
Of the blessings yet in store.

—Louise H. Huemmrich.